

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

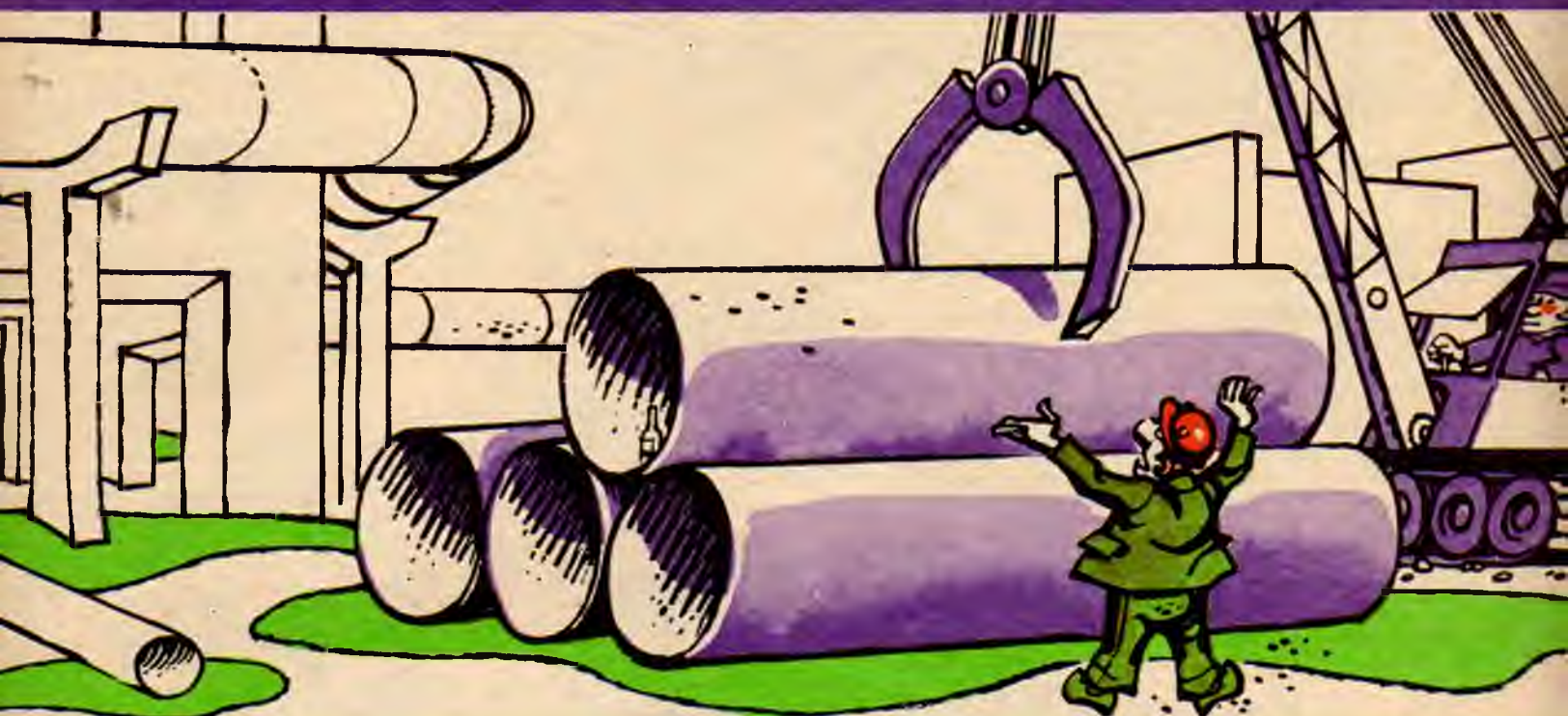
1981

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESI

© LKP CK izdevniecība.
«Dadzis», 1981.

Nr

18

SVEIKS, «DADZI»!

Pagaidām smaržīgās naktsvijoles vēl var dabūt. Jelgavā tās par mērenu cenu var iegādāties pie puķu galdiņiem. Rīgā, kā jau dižpilsētā, — cenas augstākas, pušķi lielāki, bet nopirkt var visur, arī Centrālajā kolhozu tirgū. Pērc, priecājies, liec vāze vai kaltē zāļu tējai!

Vienīgā nelaime — naktsvijole ir iekļauta Latvijas PSR aizsargājamo augu sarakstā. Dīķmēl puķu pārdevējiem no tā ne silts, ne auksts. Un, jo lielāki puķu klēpi nonāk uz puķu galdiņiem, jo drīzāk mūsu meži un āres kļūs nabadzīgāki vēl par vienu augu sugu.

Bet kā to lai ieskaidro puķu plūcējiem un tirgotājiem? Tiesa, ir attiecīgi neapzinīgu pilsoņu ietekmēšanas un soda līdzekļi, bet tos diez kāpēc kautrējas likt lietā. Acīmredzot atliek vienīgā iespēja — uzdot par pienākumu administratīvo orgānu pārstāvjiem un dabas aizsardzības biedrības biedriem puķu tirgošanas vietās lasīt īpaši audzinošas le-

cijas. Tik ilgi, līdz tirgotāji sapratīs savu nepareizo rīcību, apraudāsies un skries stādīt naktsvijoles atpakaļ, kur tās augušas.

B. ARNOLDS,
Jelgavā

DĀRGO «DADZI»!

7. jūnijā plkst 17.15 iekāpu Cēsu ATU reisa autobusā pieturā Gaujasmala. Autobusa numurs JTJX 86-79. Līdz autobusa atīšanāsai vēl bija 10 minūtes. Šo laiku kasīere, jauna meitene, izmantoja, ēdama konfektes un papīrišus līdinādama ārā pa atvērtajām priekšdurvīm. Autobusu pietura atrodas metrus 5 no veikala durvīm, kur stāv atkritumu konteiners. Man līdz bija zēns. Viņš bija ļoti pārsteigts. Vai tad konfekšu papīrus varot mest zemē? Aizrādīju kasīerei un teicu, ka papīriši būtu jāpaceļ. Kasīere teica, lai es to darot pats. Vēlajos uzzināt kasīeres uzvārdu, bet tas, protams, palika nezināms. Toties sekoja piebilde, ka par «to» viņai nekas nebūšot, lai sūdzot vesels. Šoferis, kas šai laikā, sēdēdams kabīnē, smēķēja tā, ka salonā vērpās zili dūmi, arī attiecās nosaukt kasīeres uzvārdu. Lai prasot pats, viņš nezinot. Vēl atliek tikai piebilst, ka ceļā — labi, ka bija jābrauc tikai viena pietura — man nācās noklausīties ne visai glaimojošas replikas, ko man adresēja kasīere. Bēdīgi, ka arī paši ATU darbinieki nerūpējas par to, lai auto-

stacijās, kurās pietur viņu reisu autobusi, būtu tīras un kārtīgas...

Ar cieņu G. LĀCIS,
Līgatnē

CIEN. «DADZĪT»!

Līdz šim neviens neko ievēribas cienīgu nebija darijis, lai uzlabotu sētnieku darbu. Tagad pirmās bezdelīgas parādījušās Valmieras komunālo uzņēmumu kombinātā.

Papīru un atkritumu groziem Valmieras ielās nav dibenu! Vai tas atvieglo sētnieku darbu? Bez šaubām! Grozi vairs nav jānes līdz konteineriem, bet jāpaceļ tikai sāpus, jaunā vietā, un papīri jāieslauka liekšķerē. Ovālie grozi, kas atrodas uz stabiņiem, nav pat jācilā — to saturs automātiski nobirst zemē.

Un vēl viens Valmieras sētnieku darba atvieglojums: ja atkritumu grozu saturs konteinerā nesalet, to var vienkārši

izgāzt blakus konteineram. Šis jauninājums jau ieviests vairākās vietās, piemēram, iepretim pastam, pie kinoteātra «Gaisma» un citur.

A. OZOLIŅŠ,
Cēsu rajonā

«DADZĪT»!

Sā gada maija sākumā mūsu mājai Rīgā, Dzirnauvu ielā 74/76, izdega pagrabs. No šī brīža māja palika bez siltā ūdens.

Ik pēc nedēļas zvanu uz 6. dzīvokļu ekspluatācijas ra-

jonu parvaldnieci. Parvaldniece allaž atbild, ka viņa neesot lietas kursā. Es, protams, viņai ticu, jo parvaldnieces darba stils atsaucas arī uz mūsu sētnieku darbu. Kopš 1979. gada pavasara mūsu mājas kāpnes ar mitru lupatu slaucītas vienu reizi. Līdz otrajam stāvam. To mēs piecīšam. Tāpat kā siltā ūdens trūkumu.

Būtu ārkārtīgi labi, ja mēs vēl uzzinātu, cik ilgi būs jāpiecīš.

A. GAILIS,
Rīgā

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«MĪĻO «DADZĪT»!»

rakstīja J. Cibulskis no Nīcgales «Dadža» 9. numurā. «Varbūt Tu man izpalīdzēsi un iedzīsi brāķdāniem, lai nekrāpj pircējus un neražo tās mugursomas, kurās var nēsāt tikai gaisu.»

Sporta biedrības «Dinamo» ražošanas nodalnes vadītāja v. I. Iedris J. Varlamovs dara mums zināmu, ka jau šā gada IV ceturksnī mākstīgās ādas un sporta izstrādājumu fabrika sāks ražot jauna tipa mugursomas, kas būs daudz glītākas, vieglākas un, galvenokārt, izturīgākas.

«NO MALAS RAUGOTIES»,

«Dadzis» 10. numurā pamanīja veselu virkni trūkumu dzīvojamā nama celtniecībā Rīgā, Dzelzavas ielā 2.

Rīgas Lielpaneļu namu celtniecības tresta galvenais inženieris b. I. Bargarums mums atstājis vēstuli, kurā «Dadža» pamanītos trūkumus apstiprina. Un turklāt atzīmē, ka tagad tie novērsti. 11. celtniecības pārvaldes darbu vadītājam E. Kālim izteikts rājiens. Pārvaldes ražošanas sapulcē izskatīti arī āķu montāžas kvalitātes jautājumi.

«ETĪDES PAR TAUPITĀJIEM»

vienmēr rod dzirdīgas ausis ikvienā saimnieciskā rakstura organizācijas darbiniekā. Tieši tādēļ «Dadža» 11. numura raksts par Uepšas graudu sagādes punkta un Madonas kombi-

nētās barības rūpnīcas vadītājiem ar nevilto tu interesi tika izskatīts Sagādes ministrijā. Lūk, ko mums atbild ministra pirmais vietnieks b. Z. Stārs:

«Par pieļautajiem trūkumiem vainīgajiem darbiniekiem izteikts aizrādījums. Liepājas labības produktu kombināta galvenajai grāmatvedei b. S. Čīpai bez tam vēl samazināta prēmija par 1980. gadu.»

«DĀRGO «DADZĪT»!»

Mēs, pensionāri, no seniem laikiem esam audzējuši aitas. Bet tagad vairs nezinām, kur to vilnu likt.»

Tā sākās mūsu lasītāja P. Leča vēstule no Umurgas «Dadža» 11. numurā. Tagad esam saņēmuši atbildi no Limbažu reģiona sadzīves pakalpojumu kombināta galvenā inženiera b. K. Jāzaiskalna. Viņš raksta:

«Kopīgi ar Sadzīves pakalpojumu ministriju kombināts ir veicis pasākumus, lai varētu palielināt dzijas ražošanas jaudas un tuvākajos gados pilnīgi apmierināt ledzīvotāju pieprasījumu.»

Jācer, ka aitu audzētāju krēņķi, ko iesākt ar nocirptu vilnu, beigsies pēc iespējas drīzāk.

«PĀRDOMAS PĒC KRITIKAS»

«Dadzim» bija radušās 9. numurā. Uz garajām pārdomām autotransporta un šoseju ministra vietnieks b. A. Konoševičs ir atbildējis pavisam īsi:

«Latvijas PSR autotransporta un šoseju ministrija paziņo, ka raksts «Pārdomas pēc kritikas» apspriests ar Valsts specializētā ceļutītu būves tresta vadību, Smiltēnes CRBP-7 vadību, sabiedrisko organizāciju pārstāvjiem, viņiem aizrādīts un likts priekšā turpmāk pieņemt mērus, lai līdzīgi atgadījumi neatkārtotos.»

«MĪĻO «DADZĪT»!»

«Dadža» 10. numurā rakstīja V. Freiberga no Rīgas reģiona. Viņa sūdzējās, ka nevarot sevam bērnam dabūt māneklīti.

Galvenās aptieku pārvaldes priekšniece b. T. Klimoviča mums atbildēja, «...ka fondi māneklīšu saņemšanai izdalīti nevienmērīgi, galvenokārt 1981. gada 2. un 4. ceturksnī, tādēļ pirmajā pusgadā radās pārtraukums aptieku apgādē ar māneklīšiem.

Lai novērstu atteikumus, atkārtoti pieprasījām rūpnīcai paātrināt māneklīšu piegādi otrajā ceturksnī, tomēr rūpnīca prasību neievēroja, un māneklīšus saņemām tikai š. g. 19. jūnijā.

Pārreiz Centrālā aptieku noliktava piegādā māneklīšus republikas aptiekām.

Vienlaicīgi informējam, ka Rīgas pilsētā ir trīs specializētas aptiekas, kuras apgādā ar medikamentiem un medprecēm jaunpieņemtie: aptieka Nr. 28 — Rīgā, Stučkas ielā 23/25, aptieka Nr. 45 — Rīgā, Kr. Barona ielā 64, aptieka Nr. 54 — Rīgā, Gorkija ielā 70.

Minētajās aptiekās māneklīši bija un ir pārdošanā bez pārtraukuma.»

ZIGFRĪDS STRAUTS

Atmaks pa lāb āzrādijum

Senlaik māje kosmētik
Mālder brigād rīke.
Tris tup sole gandrīz plik,
Vens pa sienmāl šuīke.
Tie, kas pūšes, brūķe vin,
Prove gorķem vitamin.

Tēc es, sarostes sou svārķ:
— Sis uz ekrān rādams.
Māj nov japatais pa zārķ,
To jou zine Ādams.
Bet jums pindzels tais tik tumš,
Ka pat zuierbels čiepstān skumš.

Ne jou robot, redzig ļož
Te gar mājēn joņes.
Va jums, mālder, dvēsel skož
Mālet gaišes toņes?
Varbūt taisneb sace tant,
Ka to gaiše laiž pa kant?

Mālders uzbrēc: — Zārķs tou māj!
Mums tu neuzbāzes!
Ļa viš dūsmig spēr a kāj,
Spanns no stālaž gāzes.
Pataise man plec un sāt
Zil ka Indijs okeāt.

MĒRIJA MUŠA

Bildite

Te nu ir tā plaviņa,
Te nu ir tas brinums —
malā — pusauga kļaviņa,
tālāk — sazēlls tirums.

Te nu ir tā vietiņa,
kur sprogaini bērziņi klanās.
Sieti pie viena mietiņa,
te divi balli jēriņi ganās.

Tu esi tas, kam tie nadziņi,
tiesa, vēl jauni un miksti,
Bet žaģatas, plāpas, kladzina,
ka tādēļ tu vairāk ko driksti...

Pagaidi, izaugs man nadziņi,
tad es tev ķemmēšu vilnu!
Sobrid vēl padzeries vadziņā
un neturi mani par pilnu...

— III
— TĀ PIE MUMS IEGĀJIES.

I. MELGAILIS

— MEISTAR, KĀ MANĒJAI PAŠSAJŪTAI

E. OSS

Mainīgā slava

Viss sākās diezgan banāli: Ķipītis iegāza Spainītīm pa ausi.

Tālāk notikumi risinājās pārsteidzoši. Spainītis pamanījās pakāpties pa karjeras kāpnēm un kļuva plaši pazīstams.

Pateicoties šim apstāklim, arī Ķipītis kļuva populārs. Viņa vārdu vienmēr minēja ar piebildi: «Tas, kas iegāza Spainītīm pa ausi.»

Diemžēl Ķipīša slava nebija ilga. Ļaunas skaudības urdīts, Kastrolis ar akmeni izsita Ķipīša dzīvoklim logu. Tagad visi runāja tikai par Kastrolī, kas izsitis logu Ķipītīm, tam

pašam Ķipītīm, kas iegāzis pa ausi Spainītīm. Slavas kāre pārņēma arī Grāpīti, un viņš gaišā dienas laikā pārdūra Kastrolja žigulim riepas.

Turpmāk viņu visur pavadīja bijīgi čuksti. «Tas ir Grāpītis, kas pārdūra riepas Kastrolim, tam pašam Kastrolim, kas izsita logu kādam ievērojamam indivīdam, kas savukārt iegāzis pa ausi kādam plaši pazīstamam subjektam.»

Tad no aizmirstības iznira Spainītis, ko neviens vairs neievēroja, jo visi runāja tikai par

Grāpīti. Spainītīm cits nekas neatlika, kā atņemt Grāpītīm sievu.

Tā rezultātā visi sāka runāt tikai par Spainīti, jo viņš bija atņēmis sievu Grāpītīm, tam pašam Grāpītīm, kas bija pārduris riepas kādam slavenam tipam, kas savukārt bija izsitis logu kādam ievērojamam indivīdam, kas savukārt bija iegāzis pa ausi kādam pazīstamam subjektam.

Tādējādi taisnība galu galā triumfēja. Spainītis atkal bija kļuvis slavens.

L. MALINSKIS

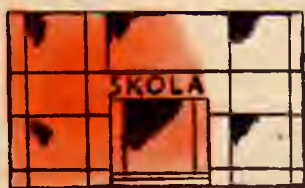
— KO TU LEC UZ ECEŠĀM!
— TĀPĒC, KA MAN ECEŠAS NEDODI

D. BREIKSS

— GRĀMATA BIJA DAUDZ BIEŽĀKA!
— NO KURAS PUSES SKATĀS.

E. RUSMANIS

DEZINFORMATORS.

J. MELGAILIS

KLEKSTĪŠI

«Plūdonis savā poēmā «Uz sauleino tāli» vēršas pret bagātniekiem, kas neļauj putniem līdot tālāk par vīstu kūts laktu.»

«Lai glābtu savu ādu, Jānis Robežnieks to pārdod ienaidniekiem.»

«Kaut arī visi galvenie romāna varoņi iet bojā, romāns beidzas ļoti optimistiski.»

«Davidovs aktīvi piedalījās aršanā un sēšanā, tādējādi no priekšsēdētāja kļūdams par kolhoznieku, ko viņam vēlāk pārmeta.»

«Kristīnes māte grib, lai Edgars krāj naudu, jo viņš ir plīks.»

«Mālnieks uzrunā Lieni, tai galīgi sagrieždams galvu.»

«Indrānu mājas vecāki atdod Edvardam, kaut gan tās viņam nemaz nebija domā-

No skolēnu sacerējumiem izrakstījies

PIENS UN MAŠĪNAS

Ja kādam kaut kas nav īsti skaidrs, viņš atceras lācīti Pūku, kas mēdza sacīt: «Ar bitēm nekad neko nevar zināt.» Arī man gribas to darīt un teikt: «Ar pienu un mašīnām nekad neko nevar zināt!»

Arī cilvēki, protams, mēdz būt dažādi. Vieniem garšo stipra kafija, otriem — auksta tēja, trešiem — tīrs ūdenītis no krāna, ceturtajiem... nē, nevis tas, ko jūs domājat, bet piens. Visparastākais piens, iepildīts litra vai puslitra pudelēs, plastmasas vai papīra pakās. Jūs teikšiet: kas tie ne-skaidrs. Katrs var dzert to, kas viņam garšo. Ar mašīnām arī viss ir skaidrs. Ja jau tā ir mašīna, lai krauj iekšā pienu un ved uz veikaliem. Diemžēl izrādās, ka skaidrība ir visai nosacīta.

Cilvēks no rīta pamostas, apgērbjas un tūlīt iet uz veikalu pēc piena. Kāpēc viņš nedzer iepriekšējā vakarā vārīto tēju, neviens nevar izskaidrot un arī viņš pats to nezina.

Tātad cilvēks aiziet uz veikalu, skatās, piena nav. Kāpēc nav? Tāpēc, ka nav vēl atvests. Cilvēks aiziet uz kiosku, nopērk jaunāko laikrakstu un iet atpakaļ uz veikalu, nostājas malīnā, lasa un gaida, kad atvedīs pienu. Kad laikraksts izlasīts, cilvēkam iekšājas prātā spoža ideja. Kamēr piens nav atvests, viņš varētu aizbraukt uz Piena kombinātu un pajautāt, cik piens jāpiegādā veikaliem. Un cilvēks brauc uz Rīgas piena kombinātu.

— Jūs neticāsi, — viņš saka, — bet mūsu veikalā nav piena!

— Ļoti pareizi, — kombinātā viņam atbild. — Mums nav mašīnu, kur pienu iekraut, lai varētu to izvadīt pa veikaliem.

— Nu tad zvaniet, meklējiet, gādājiet! — cilvēks saka jau manāmi skaidrāk. — Rakstiet, prasiet!

— Ak vai, — kombināta laudis nopūšas. — To visu esam jau darījuši, taču Rīgas otrais autotransporta kombināts un Rīgas piektais autotransporta kombināts nelielas mūs dzirdam. Paskatīties šur!

Un Rīgas piena kombināta darbinieki izvelk milzīgi lielu grāmatu, kur sarakstīti abu autokombinātu grēki. Un grēki patiešām ir milzīgi.

Piena kombināta darbinieki nopūšas, pašķir grāmatu un lasa:

— «Rīgas otrais autotransporta kombināts nav atsūtījis mašīnas, nokavējis noteikto laiku. Rīgas piektais autotransporta kombināts nav atsūtījis...»

Tā viņi šķir lappusi pēc lappuses, bet cilvēks klausās un brīnās.

Uzzinājis šādas lietas, cilvēks, manāmi apjucis, dodas uz otro autotransporta kombinātu.

Otrā autotransporta kombināta darbinieki mierīgi izņem no atvilktnes tikpat biezu grāmatu kā Rīgas piena kombinātā un noliek cilvēkam priekšā.

— Ja vēlaties, — viņi saka, — paskatīties!

Cilvēks paņem grāmatu un skatās. Un ko viņš tur redz? Atkal grēku sarakstu. Tikai šoreiz vainīgais ir Rīgas piena kombināts, jo nav nodrošinājis mašīnas ar ekspeditoriem.

Cilvēks, nu jau pavisam apjucis, aizver grāmatu un dodas uz 5. autotransporta kombinātu. Ieraudzījis tur tādu pašu biezu grāmatu viņš smagi nopūšas:

— Jā, patiesi, ar pienu un mašīnām iepriekš nekad neko nevar zināt...

A. ŠNITE

SPĪTĪBA

NO KONKURSA MATERIĀLĀM

LEONS OZOLS

Skumjā leģenda

... un tā vien šķiet
ka atkal svētais gars
ar plikām kājām pasaulītē sūtīts
vai izraidīts
vai izlingots no kroga

... jā, trešais tēva dēls un iejāj alā
no ķēves pupiņiem tikai salna birst
(no Jāņa Kākuļa dzejoļiem)

Kaut bibelstāsti nav man galvā dzīti
un vecām dogmām dzīvē nēcīgs svars
tak tā vien šķiet

ka vakarā vai ritā
ir nolaidies uz zemes svētais gars
ar plikām kājām pasaulītē sūtīts
viņš ļaužu burzmā bezmērķīgi klist
ir kaut ko uzēst iedzert gaužām grūti
jo paradīzē naudas nepazīst
sauc ēdienu un gardu dziru dvinga
no kroga

turp viņš dodas naviņš un siks
bet oficianti to ārā lingo
jo kam šāds plikadīda vajadzīgs
viņš pazemīgi kādā alā ielien
kur žurkas skraida basās pēdas salst
viņš paltraciņu sarausta ap lieliem
bet vēders kurkst un mēle mutē kalst
jāj trešais tēva dēls un iejāj alā
jo visu vārgo viņam ļoti žēl
un ļautri uzsauc vecit viss nav galā
man ķēve šovakar nav slaukta vēl
driz zaru kannā putas garšīgs kumiss
tev svētais ļautiņ nebūs jānomirst
bet rezultāti

diemžēl visai dumi
no ķēves pupiņiem tikai salna birst

Jūrmalas pilsētas Vienības prospekta 35. mājā dzīvojošās septiņas ģimenes 1978. gada rudenī iespītējās.

— Mēs nekur neiesim! — tās pateica.

Kā nu tā dīkstēja sacīti Jūrmalas pilsētas Dzīvokļu pārvalde bija paziņojusi, ka māju vistuvākajā laikā izlases veidā sāks kapitāli remontēt. Diemžēl iedzīvotāji vēl nebija aizmirsuši, cik raiti un saskaņoti veicās kapitālais remonts 1963. gadā. Toreiz pagāja veseli seši mēneši, līdz viss bija kārtībā. Tiesa, dzīvokļos neievilkā centrālpakuri, lai gan katlu māja atradās turpat sētā. Bet, ko tu dariši, tā piederēja Tirdzniecības pārvaldei un pārvalde nebija ar pliku roku ņemama, tā netaisijās brāļoties ar kaut kādu Dzīvokļu pārvaldi.

Tādējādi šī vai kāda cita iemesla dēļ septiņas ģimenes 1979. gada rudenī otrreiz spītīgi pateica:

— Mēs nekur neiesim, jo mums piedāvā ļoti sliktu apmaiņas fondu.

Pēc ilgām runām un nemitīgas pārliecināšanas sešas ģimenes beidzot uz norādītajām telpām pārcēlās, bet septītā — Veidemaņu ģimene — izrādījās visspītīgākā. Veidemaņi no sava dzīvokļa nekustējās ne soli. Vai tā dīkstēja uzvesties vecāki, kas audzināja divgadīgu bērnu? Un vai pieaugušie maz aptvēra, kādu lielisku dzīvokli Rēzeknes ielā 22 viņiem piedāvāja. Pirmkārt, tas atradās pagrabā — tāpat ārā izklūšana nerādīja nekādas grūtības. Otrkārt, radās iespēja nodarboties ar fizikultūru, jo pagraba dzīvokli regulāri vajadzēja kurināt krāsnī. Vasarā tas bija jādara ik pārdienas, bet ziemā vismaz div-

reiz dienā. Un kur tad vēl iešana uz labierīcībām sētā — pastaigu svaigā gaisā nekad nevar būt par daudz.

Diemžēl Veidemaņu ģimene pieņēmos labumus nespēja pienācīgi novērtēt un spītīgi palika pie sava:

— Rēzeknes ielas divdesmit otrā nama pagrabs nav piemērots dzīvošanai.

Jūrmalas pilsētas Dzīvokļu pārvalde to ņēma jaunā un 1980. gada aprīlī Veidemaņu ģimeni iesūdzēja tautas tiesā. Un tieši tur arī atskaņēja Dzīvokļu pārvaldes jurista Smita autoritatīvie vārdi:

— Galvoju, ka Vienības prospekta trīsdesmit piektās mājas dzīvokļu remontu pabeigs tūkstoš deviņi simti astoņdesmitā gada novembra beigās un jau decembra sākumā iedzīvotāji varēs iekārtoties savu iepriekšējo dzīvokļu gaišajās un mājīgajās telpās! Tātad tikai pats vasaras vidus jāpavada tā drusku neērtāk...

Līdz ar to jautājums bija izšķirts. 1980. gada 6. jūlijā Veidemaņu ģimene pārvācās uz pagrabu Rēzeknes ielā 22.

Pienāca tautas tiesas lēmumā noteiktais termiņš — decembris, kad ģimenei vajadzēja ievākties atpakaļ kapitāli izremontētajā dzīvoklī. Pienāca un pagāja 1981. gada janvāris, februāris, marts, bet Veidemaņu ģimene joprojām dzīvoja Rēzeknes ielas 22. nama pagrabā. Un viņi tur dzīvo joprojām, jo viņu iepriekšējais dzīvoklis Vienības prospektā 35 vēl nav sāksis remontēt!

Acīmredzot nu ir iespītējusies Jūrmalas dzīvokļu pārvalde.

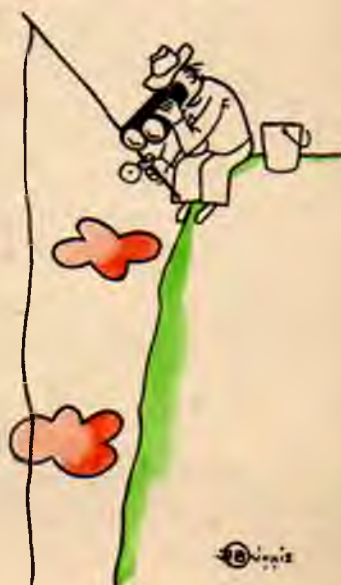
E. JUMĀRS

A. MUKĀNS

— VIENĀ KATLĀ MŪS NEDRĪKST TURETI MĒS ESAM ŠĶIRUŠIES!

TUKŠA MUCA TĀLU SKAN.

I. MELGAILIS

— SKATIES, AKTIERIS PUSPUNCĪTIS SALAUZĪS KĀJU.

— JĀ, MĪĻĀ, VIŅŠ ESOT GRIBEĪS PEDEJĀ BRĪDĪ IELEKT LOMĀI

G. BERZINS

DAGNIJA ZIGMONTE

Padomi

Šai rītā pamodies, Savdravis ilgi brīnījās. Viņš nebija no tiem cilvēkiem, kas naktī sapņos noredzēto visādi cīlā un groza savā prātā, pie brokastgaldā pārstāsta tuviniekiem, bet vēlāk, darbā aizgājuši, arī kolēģiem, no visiem neatlaidīgi prasīdami atbildi uz jautājumu: ko gan tas varētu nozīmēt? Savdravis tāds nebija, taču redzētais viesa viņa prātos mulsumu. Savdravis, proti, sapnī bija gājis pa kādu ārkārtīgi puķotu pļavu un priecājies par jaukajiem ziedīņiem zem kājām, viņš pat bija pūlējis nevienu ziedīņu nesamīt! Un apvārsnis bija pleties romantiski zils, un fonā bija skanējusi kaut kāda ārkārtīgi sentimentāla mūzika, ak kungs, bet Savdravis taču necieta neko, kam būtu kāds sakars ar sentimentu! Un viņa dzīvā puķe neieņēma nekādu vietu, ja nerunājam par pušķiem, ko viņam pasniedza svinīgās reizēs. Tas ir, arī tad viņam puķes kā tādas palika vienaldzīgas. Taču briesmīgi būtu, ja tās pasniegtu visiem citiem, tikai ne viņam! Tāpēc tādos gadījumos Savdravis ik ziedīņu saņēma ar izcili vērību. Bet te — lauku puķes! Un kaut kāds bezkonfliktaini gaiss apvārsnis! Savdravis visnotaļ bija par melnu mākoņu vaļotām debesīm. Un no mūzikas viņš visvairāk atzina apokalipses bazūnes.

Rūpīgi skūdams bārdi, Savdravis mēģināja mulķīgo sapni aizmirst. Bet, re, neizdevās.

— Visa diena būs sabojāta, — Savdravis purpināja, stūķēdams rokas žaketes piedurknēs. Sorīt viņš nemaz nejutās atpūties, tāpēc uz brīdi apsēdās uz divāna. Viņam vēl bija laiks. Savdravis prata savu laiku iedalīt, nebija šaubu, ka viņam pietiks vēl mazam atpūtas brīdim.

Tiesām, trolejbusā viņš paspēja iekāpt, kamēr tajā bija vēl dažas brīvas vietas. Savdravis apsēdās kreisajā pusē, viņam patika vienpersonīgās vietas. Viņš pats arī bija vienpersonīgs. Savdravis jau gatavojās grīmt radošās domās, kad kāda roka piedūrās viņa plecam.

— Piedodiet, bet es palūgšu jūs pārsēsties.

Savdravis nedaudz iztrūkās. Vai viņš būtu apsēdies bērnu vai invalīdu vietā? Viņš asi pavērsās apkārt. Nieki, viss kārtībā, Savdravis sēdēja vietā, kādas paredzētas visiem pārējiem braucējiem.

— Man tepat ir labi, — Savdravis noburkšķēja.

— Otrā pusē jums noteikti būs labāk, — nepazīstamais vīrietis pieklājīgi sacīja. Savdravis iepleta acis jo platas un palūkojās runātājā. Normāls, ikdienišķs dežūrgimis. Tādi negrābj zvaigznes no debesīm, bet arī uz apsūdzēto sola tu tādu gīmi diez vai ieraudzīsi. Viduvējība, kādas Savdravis necieta un nemīlēja. Un tagad šī viduvējība turpināja:

— Sēdieties labajā pusē, esiet tik laipni! — Es sēdēju, kur gribēju! — Savdravis aizstāvēja savas pilsoniskās tiesības.

— Nē, tā nevar, — viņa traucētājs neatlaidās. — Jūs gribat nepareizi. Un jums ir jāgrib pareizi. — Viņš atkal pieskārs Savdravja plecam, šoreiz jau noteiktāk. Savdravis juta, ka zaudē savaldību, un pameta skatienu apkārt, vai arī pārējā publika redz, kādai rupjai uzmācībai viņš kritis par upuri, — bet publika skatījās uz skandālistu ar piekrietošu, pat sirsnīgu vērību.

— Lieciet man mieru! — Savdravis mēģināja ar labu. — Kas jums daļas, kur es sēžu?

— Man ir liela un būtiska daļa. Jo jūs sēžat nepareizi.

— Vai tad var nepareizi sēdēt? — Savdravis brīnījās.

— Un kā vēl! — vīrietis sirsnīgi teica. — Jūs tieši tā sēžat. Pārejiet, lūdzu, labajā pusē!

Savdravis juta, ka ir pilnīgi viens karalaukā, tāpēc nespēja justies kā cīnītājs. Mocekli saviebis seju, viņš pārsēdās, un svešais uzsita viņam uz pleca.

— Malacis! Re, nemaz nebija grūti! Vienmēr vajag ņemt vērā, ja prātīgs cilvēks aizrāda!

«Atradies prātīgais,» Savdravis nodomāja. Viņš centās skatīties tikai pa logu un tikt galā ar savu no līdzvara izsisto nervu sistēmu. Bet, viņš juta, grūti būs.

Diena draudēja ar pārbaudījumiem. Savdravis iegāja veikālā nopirkt sieru. Sieru Savdravis vienmēr pirka pats, viņam bija tik izsmalcināta gaume, ka sieva, nabaga cilvēks, nespēja šai gaumei izdabāt.

— Man, lūdzu, trissimt gramus Kostromas siera, — viņš ļoti laipni sacīja pārdevējai. Savdravis vienmēr bija laipns pret pārdevējām. «Viņām jau tāpat neiet viegli,» Savdravis domāja. «Svērsi pareizi, cik tad nopelnīsi? Apsvērsi pircējus, tevi lamās. Neapskaužami.»

Pārdevēja smaidot paraudzījās Savdravja intelligentajā sejā un mīli sacīja:

— Jūs nemsiet vafeles. Citronu vafeles.

Savdravis pavēra muti un kādu brīdi tā arī palika stāvam. Pārdevēja pa to laiku bija nolikusi viņam priekšā smuki puķainu, kantainu paciņu un noklikšķināja skaitīkļus.

— Man nevajag vafeles, — Savdravis ar niecīgu nokavēšanos atguva valodu, — dodiet man sieru, man vajag sieru!

— Jums vajag vafeles, — pārdevējas balss bija maigi nepiekāpīga. — Pa gabalu redzams, ka jums vajadzīgas tikai vafeles. Nerunāji preti, man labāk redzams.

— Ko jūs varat redzēt! — Savdravis satraucās ne pa jokam. — Un ko jūs varat zināt, un kāda jums beigu beigās daļa par to, ko cilvēks grib ēst un ko viņš ēdis!

— Man ir liela daļa, — pārdevēja rāmi atteica. — Turklāt es šai nozarē esmu speciāliste, bet jūs? Gadījuma pircējs! Man ir speciālā izglītība, bet jums?

— JŪSU VĪRS VĒLAS PAZIŅOT, KA VIŅŠ ESOT SAŅĒMIS PRĒMIJU
AR VISĀM NO TĀ IZRIETOŠĀM SEKĀM...

E. RUSMANIS

— BEIDZOT MĒS NOLĪGĀM PRIEKŠZĪMĪGUS SARGUS — PAŠI NEĒI
UN CITIEM NEDOD.

E. RUSMANIS

— Man... — Savdravis iesāka. Bet pārdevēja viņu tūlīt pārtrauca:

— Pāris reižu veikālā iepircies, jau tēlo speciālistu. Sieru viņam vajagot! Kā jūs to pamatosiet? No dotās situācijas likumsakarīgi izriet — vafeles. Nemiet vafeles, es jums sakul!

Savdravim galvā sāka viegli, viegli dūkt. Ko tas varētu nozīmēt? Viņam sametās bail. Pārdevējas acis raudzījās tik dīvaini.

— Nesaprotu, kas te notiek, — Savdravis nomākts teica.

— Mēs stāvam aiz letes ne tikai, lai apkalpotu, bet arī, lai pareizi ievirzītu mūsu pircēju tieksmes un intereses. Pašdarbību nāksies izbeigt. Nemiet vafeles vai arī ejiet un nekavējiet rindu.

Savdravis atskatījās un redzēja, ka nekādas rindas nav. Viena sieviņa stāvēja dažu soļu attālumā un skaitīja naudu.

— Kāda rinda? — viņš nedroši sacīja. — Viens cilvēks...

— Man ir labāk redzams, — pārdevēja stingri aizrādīja. — Pēc idejas te jābūt rindai, tāpēc rinda ir.

Savdravis izgāja no veikala. Viņam likās, viņš viegli zvārojas. Un varbūt zvārojās arī? Vafeļu paciņa čaukstēja kabatā.

«Vafeles arī var ēst,» viņš lūkoja sevi mierināt. «Ja vafeles nebūtu ēdamas, tās taču neražotu.»

Juzdams, ka izdodas nomierināties, Savdravis paskatījās rokas pulkstenī un idzīgi saviebās. Kā viņš to bija aizmirsis, pulkstenim iepļisis stiklīnš, tas noteikti jāapmaina!

Viņš iegāja pulksteņu darbnīcā. Nekas nevēstīja jaunu nelaimei, telpā bija klusi un mierīgi, un rāmais siltums uzdzina miegainību... Savdravis pastāstīja savu likstu plikpaurinām vīrietim vidējos gados. Tas likās klausāmijs ar interesi.

— Kad tad man pienākt? — Savdravis

interesējās un taisījās ņemt pulksteni nost no rokas. Plikpauris papurināja galvu.

— Nav vajadzīgs!

— Vai tad jūs labojat tāpat, uz rokas? — Savdravja balsi ieskanējās neviltota cieņa. Re, cik tālu nonākuši! Taču ir viena apkalpošanas sfēra, kurā...

— Jums nemaz nevajag to stiklu labot, — vīrs sacīja. — Kāpēc lai jūs to darītu? Jums uz gīmja rakstīts, ka jums jānodarbojas ar mūziku. Viens paziņa ļoti lēti pārdod ģitāru. Pilnā kārtībā tā, tiesa, nav, bet es jums varu ieteikt meistaru, tas salabos. Pierakstiet adresi...

— Pulksteni! — Savdravis neapvaldīti ieblāvās. Istenībā viņu var saprast un daļēji pat attaisnot. — Man vajag stiklīņu pulkstenim!

Plikpauris papurināja galvu:

— Jums vajag ģitāru. Jūs nevarat iedomāties, kā mūzika nomierina cilvēku stresa situācijās. Man liekas, jūs neesat tālu no stresa situācijās.

— Es esmu tai ļoti tuvu, — Savdravis atzīnās.

— Pierakstiet mana paziņas adresi, — pulksteņmeistars, kurš tāpat nelaboja pulksteņus, bet deva padomus, sacīja. — Un aiz ejiet šodien pat. Var gadīties, ka viņam uzrodas vēl kāds pircējs. Ja cilvēki zinātu, ka ar mūzikas palīdzību visvieglāk cīnīties pret stresu...

Savdravis metās laukā pa durvīm, un aiz viņa palika miers, klusums un siltums, un ap viņu bangoja nomierīgā dzīve. Savdravis pēkšņi sajūtās kā mednieku tramdīts zaķītis. Nezinī pat, uz kuru pusi mukt. Šausmīgi. Savdravim sametās sevis neiedomājami žēl.

— Kāpēc jūs valkājat brūnu platmali? — kāds ļoti pieklājīga izskata garāmgājējs negaidot pajautāja. — Pa gabalu redzams, ka jūsu stājai var pietāvēt tikai pelēka.

— Muļķības! — otrs garāmgājējs apstājies strauji atsaucās. — Savā mūžā neesmu dzirdējis lielāku muļķību! Tādai stājai pelēku cepuri? Tur jau pēdējām zirgam jāsmējas! Bordo krāsu, tikai bordo!

— Pelēkul!

— Bordo, es teicu!

Viens no mākslinieciskās diskusijas dalībniekiem norāva Savdravim no galvas viņa iemīļoto brūno platmali un sāka vicināt otram gar degunu. Abi dedzīgi strīdējās, un rādījās, ka ir pilnīgi aizmirsuši Savdravi. Viņi pārmeta viens otram gaumes un erudīcijas trūkumu un bija ļoti sašutuši par otra izpratnes trūkumu. Savdravis juta sikus bailu tirpuļus un prātīgi taisījās, ka tiek tālāk. Ardievu, mana mīļā brūnā hūtiņa, laikam jau mēs vairs neredzēsīmes!

Lēni, galdi Savdravis gāja tālāk. Viņš bija aizmirsis visu, ko tai dienā vēl bija nolēmis darīt. Viņam pat likās, viņš nav spējīgs neko darīt. Tomēr, ieraudzījis uzrakstu «Kafejnīca», viņš nolēma iegriezties. Derēja nedaud: iestiprināties. Taču tas viņam neizdevās, jo glīta meitene ar baltu priekšautiņu atteicā viņu apkalpot.

— Kāpēc? — Savdravis ievaidējās.

— Jums nemaz negribas ēst, — meitene vienaldzīgi atteica. — Tas erudītam cilvēkam redzams jau pa gabalu.

Savdravis gribēja griezties pie kādas citas apkalpotājas, bet pirmā tikai nopurināja galvu:

— Nekā nebūs. Šai kafejnīcā visas darbinieces ir erudītas.

Savdravis padevīgi izgāja laukā, bet tur, pašā pilsētas centrā, mutuļojošas laužu straušmes vidū, viņu pārņēma pilnīgi pirmatnēja vientulības sajūta. Savdravis nostājās ielas vidū, pacēla rokas pāri galvai un sauca:

— Ļaudis! Sakiet, vai te ir kaut viens cilvēks, kas gribētu man palīdzēt! Kurš saprastu, ka cilvēks esmu arī es, tāpēc arī man drīkst būt savas vēlmes un vajadzības, sava savdabība, sava...

Viņš kļieda ļoti skaļi. Un pamodās.

Savdravis sēdēja uz ērtā dīvāna, miegā viņš bija nosvīdis. Savdravis norausa no pieres sviedrus, un, savādi, tie bija auksti sviedri. Lai gan istaba bija siltā.

— Kādi murgi! — Savdravis teica pusbalsī.

— Kāds ārpūts! — viņš pēc brīža piemetināja.

Un tad sēdēja klusi krietnu brīdi. Viņš saprata, šodien nav arī ejamā diena. Šodien labāk bija palikt pašam sava dzīvokļa drošajās sienās. Savdravis lēni piecēlās un pārgāja pār istabu, un, raugi, šeit viņam to neviens neliedza. Tad Savdravis piesēdās pie rakstāmgalda, un tāpat nenotika nekas.

«Cik labi,» Savdravis domāja. Un nomierinājās. Viņš skatījās uz pārliekamo kalendāru, kurš rādīja šīs dienas datumu, un atceļējās, ka viņam noteikti jāuzraksta viena recenzija. Savdravis bija erudīts kritiķis, viņš vienmēr neklūdīgi zināja, kas autoram īsti būtu bijis jāraksta, kā un kāpēc, un viņam bieži pasūtīja recenzijas.

Recenzējamo darbu Savdravis atcerējās labi. Būs ko pasvīst, kamēr autoram pierādīs, ka vismaz pusei no uzrakstītā vajadzēja būt uzrakstītam pavisam citādi. Varoņu rīcība bija salaista dēli, pareizāk, dēli bija jau paši varoņu raksturi. Savdravis brīnījās, kā autoram nav bijušas skaidras tik pašas par sevi saprotamas lietas!

Nu nekas, tagad viņš visu noliks, kur pieņākas.

KĀ PA MIGLU

NO KONKURSA MATERIĀLĀM
NEPRECĪZAS ZIŅAS

Traka būsana ir darbs tādā gaļas kombinātā! Kā pa miglu vien! It īpaši Tukuma gaļas kombinātā.

Jāpieņem, teiksim, no kolhoziem cūkas. Aizbrauc uz saimniecību kombināta šoferis. Ar kravas automašīnu.

— Krāmē tik iekšā! — šoferis noriko.

— Mums te ir piecdesmit cūkas, — saka kolhoza pārstāvji. — Visas pirmās kategorijas!

Jo cūkas nodod kolhoza pārstāvji, kas ir savas lietas speciālisti.

— Ne mana cūka, ne mana druva! — šoferis saka. — Aizvedis, tad redzēs...

Jo šoferi, kā zināms, nav specializējušies cūku pieņemšanā.

— Te patiešām ir piecdesmit cūkas, — apstiprina kombināta pārstāvji pieņemšanas bāzē. — Bet pirmajā kategorijā var ieskaitīt tikai desmit. Pārējās ir zemākas kategorijas...

Jo šeit cūkas vērtē un pieņem kombināta pārstāvis, kas ir specializējies cūku pieņemšanā.

Kolhoza pārstāvis klusē. Jo viņš šajā brīdī nav klāt. Viņš atrodas kaušanas cehā un, kā zināms, vienlaikus divās vietās atrasties cilvēkam nav iespējams.

Tukuma rajona kolhozs «Nākotne» 28. aprīlī nodeva Tukuma rajona gaļas kombinātam 50 pirmās kategorijas cūkas. Kombināts izbrāķēja 26. Savukārt kontrolkaušanā izrādījās, ka 30 procenti izbrāķēto cūku tomēr atbilst pirmajai kategorijai. Tajā pašā datumā kolhozs «Dzimtene» nodeva 25 pirmās kategorijas cūkas, kombināts izbrāķēja deviņpadsmit cūkas. Kontrolkaušana parādīja, ka no izbrāķētajām deviņpadsmit cūkām 42 procenti atbilst pirmajai kategorijai, bet no pieņemtajām tikai 33.

Kolhozam izdevīgāk paaugstināt nododamo cūku kategoriju, jo par to vairāk

maksā. Gaļas kombinātam izdevīgāk kategoriju pazemināt, jo kombināta galvenā produkcija ir desas un citi izstrādājumi, ko ražo no zemāku kategoriju cūku gaļas. Turklāt zemāko kategoriju cūkām pēc kaušanas novelk ādu, bet pie ādas paliek zināms daudzums gaļas. Pēc LPSR Lauksaimniecības ministrijas domām palieko 0,64 procenti, pēc Republikas Valsts standartu pārvaldes speciālistu uzskatiem — divi procenti. Kolhozi par šo gaļu šobrīd nekādu samaksu nesapem.

Kombinātā šī gaļa kaut kur ir, kaut kur tā paliek.

Grāmatvedības uzskaitē šīs gaļas nav. Nav pat tās pēdu.

Bet kopsummā no tiem procentiem — ohol — cik tonnu salasās! Dienā, mēnesī, gadā.

Lai atrisinātu abus augšminētos jautājumus, Republikāniskā Valsts standartu pārvalde iesaka pazemināt standarta prasības pirmās kategorijas cūkām, bet zemākās kategorijas cūkām noteikt 2 procentu gaļas noplēsumu un šīs gaļas vērtību atmaksāt kolhoziem.

LPSR Lauksaimniecības ministrija uzskata, ka bekoncūku skaits jāpalielina nevis mainot valsts standartu, bet gan zinātniski pareizi audzējot cūkas un ieviešot kārtību cūku novērtējumā gaļas kombinātos. Kas attiecas uz gaļas noplēsuma procentu, tad divu procentu norma pēc Lauksaimniecības ministrijas domām ir pārāk liela.

Nu, vai nav traka būsana darbs tādā gaļas kombinātā? Ne tu cilvēks isti vari saprast, ar kādas kategorijas cūkām tev darišana, ne — cik daudz gaļas paliek pie noplētās cūkas ādas!

Kā pa vienu miglu!

A. RUKĪTIS

VIKTORS TROJANOVSKIS

ZIEDONIS PURVS

Vēlreiz

par to pašu

Par to, kā darās darbs,
Tev nesāp sirds un nesilst,
Jo algu saņemt var
Par to, ka darbā — esi.

Un, ari kritizēts,
Tu neuztraucies ļoti —
Ir paņēmieni, kaut lēts:
Tu gludi solīt proti.

Tavs darbs ir — citu darbs,
Tev nesāp sirds un nesilst,
Jo algu saņemt var
Par to, ka darbā — esi.

LEONS OZOLS

Audzināšanas

jautājumi

Spriež komisija, gudro plaši, gari,
Kā novadīt uz istā ceļa Vari.
— Nav ieradusies vecāki?!

— Vai dēlu
Tie atcerēsies, kad jau būs par vēlu?

— Kauns tiešām! Kā var izdarities šitā?
Bet Vara vecāki sēž komisijā cītā.
Šķan skarbas runas, virmo dūmi zili

U. MEŽAVILKS

E. OSS

V. ARDASOVŠ

K. LIEDE

Dabiskās kļūdīšanās procents

Nav tādu, kas nedarītu absolūti neieka. Vieni ražo, otri tirgo, treši, pārbauda. Katram savs darbs, savs pienākums un katram sava kļūdīšanās. Protams, ne jau regulāri un sistemātiski, bet tikai atsevišķos netipiskos izņēmuma gadījumos. Jo nekad nekļūdās tikai tas, kas neko nedara.

Keiņas patērētāju biedrības 2. veikalā Taurupē ierodas inventarizācijas komisija. Uzskaitīt veikalā esošās materiālās vērtības. Istenot pārbaudes, kontroles un trūkumu nemitigas izskaušanas dižo principu.

— Uzvalks, artikuls, cena... Zābaki, artikuls, cena... Slēpes, artikuls, cena... — veikalvede G. Rudzīte nosauc to, kas plaukst, nosauc to, kas noliktavā.

Komisija raksta. Lapu pēc lapas. Nosaukumu pēc nosaukuma. Cenu pakal. cenai. Artikulu pakal. artikulam. Tāds darbs. Tāda kārtība. Uzraksta, salīdzina ar veikalā esošo — mammīt mīļot! Nekādas kārtības taču nav! Aktā sarakstīti zili zaļi brīnumi. Veikalvede nosaukusi un komisija ierakstījusi tādas preces, ko ne plaukstos, ne noliktavā pat dienas laikā ar uguni nesameklēs! Par vairāk nekā divsimt rubļiem.

— Kur ir, rādiet šurpl! — komisija aicina. — Jūs taču nosaucāt!

— Man šķita, ka nupat bija, — veikalvede atbild. — Bet, ja tā uzmanīgāk paskatās, nav gan... Kam gan negadās kļūdīties... Vai vērts neieka divsimt rubļu dēļ labot aktus?

Komisija kļūst manāmi domīga.

— Ja trūktu tikai šito divu simtu, — komisija saka, — tad nu tā... Bet bez tiem jūms ir vēl četri simtiņi iztrūkuma.

— Kas ir, tas ir, — veikalvede piekrit. — Šitos četrus simtus rakstiet mierīgi, bet tos divus, kas aktā ierakstījušies pa virsu, paturiet prātā. Sametisim naudiņu, ieliksīm kasē — un miers mājās, bet papīri tīri.

Akts paliek nelabots. Komisijas priekšdētāja A. Brandere paraksta. Komisijas locekle Z. Zicmane paraksta. Otrā komisijas locekle, kas pārbaudes brīdī nemaz nebija veikalā, arī paraksta. Kārtībai jābūt!

Diemžēl griez, kā gribi, paraksti, ko vien vēlies, taču naudiņai kasē jāatgriežas. Bet naudiņas nav. Protams, atsevišķos gadījumos atsevišķi pārdevēji raudādami velk no kabatas personiskos maciņus. Taču dažkārt der atcerēties, ko māca tautas gudrība: «Nieks par simtnieku, nāks simt draugi un sametīs pa rublim.» Un pārdevēja labākais draugs ir pircējs.

Tāpēc G. Rudzīte kopā ar pārdevēju S. Liepiņlauskū visus laipni aicina veikalā:

— Lūdzu, mīlie draugi, lūdzu! Lūk, audumiņš, lūk, aizkaru drēbīte, lūk, ziemas cepurīte...

Tiesa gan, audumiņa, aizkariņa un cepurītes cena diez kāpēc nesaskan ar pavadzīmēs minētajām cenām. Un ziemas cepurēm fabrikas zīmes arī veikli nošņāptas nost. Bet tas taču ir sīkums. Atsevišķa kļūmīte. Un norādīt uz šādām kļūmītēm ir patērētāju biedrības attiecīgu darbinieku tiešs pienākums.

Taču patērētāju biedrība tālu, aiz kalniem un lejām. Veikala komisija, kam jāseko, lai precei būtu tīrs svars, pilns mērs un pareiza cena, tuvu, bet... Bet kurš gan grib skandālu? Bez tam, ja katrā veikalā sāktu regulāri

pārbaudīt cenu atbilstību un svaru pareizību, pārdevējas justos šokētas.

— Mums neuzticas! — pārdevējas teiktu. — Tātad mēs esam sliktas!

Apvainotos un aizietu no darba.

Turpreti bez liekām pārbaudēm strādāt var. Rudzīte ar Liepiņlauskū tirgo vienu dienu, tirgo otru, trešajā tirgo izbraukuma veikalā padomju saimniecībā. Nekādas vainas! Pircēji, pašiem nemanot, iztrūkuma segšanai jau sametuši katrs pa rublītim, pa trijnieciņam... Kopā vairāk nekā simtiņu.

Un te nu negaidīti iejaucas rajona iestādes:

— Ko jūs darāt?! Jūs taču krāpjat pircējus!

— Nekā! Mēs gluži vienkārši kļūdāmies! — Rudzīte atbild. — Un vispār... Vai mēs pirmās?

Kur nu, kur nu... Nav pirmās! Vispirms kļūdījās inventarizācijas komisija, aktā ierakstot liekas preces, tad vēlreiz kļūdījās, kad šīs preces neizsvītroja, biedrība savukārt nepārbaudīja, vai cenas atbilst pavadzīmēm... Un, ja jau kļūdas pieļauj atbildīgi darbinieki, vai ierindas veikalvedim galu galā arī nav kaut nelielas tiesības kļūdīties?

Nekļūdās taču tikai tas, kas nekā nedara. Un, ja ir dabiskā nozūvuma un dabiskā nobīduma procents, kālab gan neievieš Keiņas patērētāju biedrībā arī dabiskās kļūdīšanās procentu? Jo tie, kas kaut ko dara, brīžiem kļūdās ļoti savdabīgi. It sevišķi tad, ja viņiem uz to laikus neaizrāda.

KĀ RODAS FAĶĪRI

Nupat pabeigti ārkārtīgi interesanti pētījumi par faķtrisma izplatību mūsu republikā. Pētījumu rezultāti ir negaidīti — izrādās, ka visvairāk faķīru mīt Jūrmalā. Zinātnieki arī noskaidrojuši, ka Jūrmalas faķīri iedalāmi divās grupās. Pirmajā ietilpst tā sauktie naglu faķīri, kas spēj gulēt uz asumiem. Otrās grupas pārstāvji pašiedvesmas ceļā paceļas gaisā un gulēdami lidinās virs gultas.

Pētnieki, protams, neapstājās pie sasniegtā un mēģināja izdibināt, kāpēc tieši Jūrmalā sastopams tik kupls faķīru pulks. Ar lepmumu varam ziņot, ka pētnieki atbildējuši arī uz šo jautājumu. Tīcāt vai ne, bet faķītrisms Jūrmalā uzplaucis matraču dēļ!

Katrs, kas būs gulējis uz matrača, zinās, ka minētajam gulamrīkam iekšā ir atspere, un atspērēm pēc gadiem pieciem rodas tieksme līst no matrača ārā. Tiklīdz tas notiek, gulētājs lec stāvus un steidzīgi dodas uz mēbeļu veikalu pirkt jaunu matraci. Ja mēbeļu veikalā matraču nav, tūdaļ uzplaukst faķītrisms. Daži matraču īpašnieki apgūst prāsmi gulēt uz asumiem, citi, kam āda ir plānāka, uzskata par labāku ķerties pie pašiedvesmas un lidināties virs matrača.

Kurš no šiem paņēmieniem ir piemērotāks, to zinātnieki ir iecerējuši izpētīt kopā ar Jūrmalas Tirdzniecības pārvaldes darbiniekiem.

PLAĢIĀTISMA TIEKSMES

Psihologi nesen konstatēja neizprotamu fakti — gandrīz visi daudz bērnu tētiņi kļūst par izgudrotājiem. Tas, bez šaubām, ir ļoti iepriecinošs

fakts, taču to nedaudz aptumšo tētiņu vienveidīgā interešu ievirze. Visi viņi savu izgudrotāja talantu ziedo uz burkānu un biešu pārstrādes attāra.

Šis apstāklis ārkārtīgi ieinteresēja zinātniekus, kas pēti standartveida domāšanu, un viņi tētiņus — izgudrotājus sāka iztaujāt. Atbildes bija ļoti īpatnējas.

— Bērniem jādzer burkānu un biešu sula, — tētiņi paskaidroja, — tāpēc minētie dārzeņi mums jārtvē un jāizspiež, bet tas ir apnicīgs darbs. Sakarā ar to mēs gribām izgudrot ierīci, kas saknešas smalcinātu mehanizēti.

Izgudrotāji uz iecerēto mērķi virzās pa dažādiem ceļiem — vieni mēģina izgudrot kājminamu sulas spiedi, otri ierīces darbināšanai domā izmantot tvaiku, un trešie — dresētus mērķaķus.

Diemžēl ir arī tētiņi ar noslieci uz plaģiātismu. Viņi no veciem ļaudīm padzirdējuši, ka veikalos pirms gadiem pieciem redzētas no citām republikām ievestas ar elektrību darbināmas sulas spiedes. Lūk, šīs ierīces plaģiātoriski noskaņotie tētiņi gribētu slepus aplūkot, lai dažus ierīču elementus izmantotu savos izgudrojumos.

Līdz šim viņiem tas nav izdevies, bet pašā — vismaz teorētiski — iespēja, ka sulu spiedes var sākt ražot arī mūsu republikā, jo tās ir ārkārtīgi nepieciešamas sadzīves preces, bet sadzīves preču ražošanai vienpadsmitajā piecgadē, kā zināms, jāpievērš sevišķa uzmanība.

Sulu spiedes gan ietilpst virtuves kombinu sastāvā, bet tie ir diezgan dārgi, tāpēc lielākā daļa tētiņu plaģiātismam to iegādāties nespēj.

A. TSAIS,
zinātņu kandidāts

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Filip, tas nav glīti. Manuprāt, katrā zinā vajadzētu aiziet uz Mišela sievas bērēm. Viņš taču tevi aicināja.

— Tev taisnība. Bet man ir neērti, dārgā.

— Kāpēc!

— Viņam tās jau ir otrās, bet es viņu neesmu aicinājis vēl ne reizi.

*

Frederikam apnikuši deviņus mēnešus vecā brālīša kliezieni un brēcieni, un viņš jautā mātei: — Mamma, kāpēc mums pagādījies tāds bjauris!

— Nerunā tā par viņu! Pašas debesis mums to ir atsūtījušas.

— Atsūtījušas! Labāk saki, ka viņš nogrūsts lejā no turienes.

*

Pēc ilga paternitātes noteikšanas procesa pienākusi sprieduma pasludināšanas diena. Tiesnesis sirsnīgi uzrunā atbildētāju:

— Esmu priecīgs paziņot jums, Millera kungs, ka jūs nupat esat kļuvis par tēvu lieliskam mazulim, kas sver divdesmit astoņus kilogramus un ir simt trīsdesmit astoņus centimetrus garš.

STARP CITU

Mīlestība ne vienmēr ir akla. Dažkārt tā nav tālredzīga.

Stiprāks par vīrieša spēku ir sievietes vājums.

Ja sirdsapziņa klusē, tas vēl nenozīmē, ka tā neko nenojauš.

Lai par tevi smietos, dažkārt pietiek ar to, ka tu laikus ierodies darbā.

Ir jauks negaidītas tikšanās prieks, taču nemaz nav sliktāks ilgi gaidītas šķiršanās brīnišķais mirklis.

Lai nerakstītu dzejoļus, vajag lielu gribasspēku. Un, ja tu vēl sirdi paliec dzejnieks — tā jau ir vīrišķība.

G. MOSKVINŠ

Rokas par īsām! Pielieciet pie darba — pamēriet!

Ielien cita ādā, lai glābtu savējo.

Labākā recenzija par izrādi: «Vai nav lieka bijēfite!»

A. LEJIŅŠ

TRADĪCIJAS NEIZNĪKST

Runā, ka fabrikās un rūpnīcās klasiskās sturmēšanas tradīcijas vairs neesot modē. Un neviens nevarot pateikt, kāpēc. Gandrīz vai jāsāk domāt — acīgākie ir sapratuši, ka nevar vairs sturmēt pa vecam, ka vajag rast jaunus sturmēšanas ceļus, jaunas formas.

Tā tas varētu būt. Bet tagad nedaudz pārdomu. Kādā lielā republikas uzņēmumā, sacisim, Jelgavas mikroautobusu rūpnīcā, mehāniskais cehs par plāna izpildi cinās visiem spēkiem. Vīri strādā sestdienās, strādā svētdienās, strādā divas maņas no vietas. Mēneša beigās arī, protams, intensīvi strādā. Un rezultāts? Ļoti patikama plāna izpilde. Šā gada maijā, piemēram, par 110 procentiem. Tas, nūdien, nav nemaz tik slikti. Turklāt nekāda sturmēšana nav notikusi, ir tikai intensīvi strādāts. Vienīgi, ja pajautāsim ceha strādniekiem, kāpēc viņiem mēneša beigās vajadzēja tik pastiprināti rauties, var gadīties, ka tie atbild:

— Tāpēc, ka presēšanas cehs mums nedod detaļas!

Un vēl mēs šajā rūpnīcā varētu palūkoties, kā tad isti strādā autobusu virsbūvju krāsošanas iecirknis. Izrādītos, ka strādā lieliski. Vienīgi mēneša pirmajās dienās šeit varētu pamānīt, ka iecirkņa vīri darba laikā galvenokārt sēž un pipē. Vai arī spēlē domino. Tikai nedomājiet, lūdz, ka vīri šeit slaidās tišām — viņiem vienkārši nav ko darīt, jo konveijers mēneša sākumā nedod produkciju.

Ikvienam, kas uzmanīgi sekojis šim rindinām, tagad kļūst pilnīgi skaidrs: vainīgi tie, kas strādā pie konveijera! Kāpēc viņi katrā maiņā nesamontē 30 autobusiņus, kas, blakus minot, būtu pavisam normāls sniegums? Kāpēc viņi reizēm samontē tikai 18 vai pat 17 mikrobusiņus? Un, visbeidzot, kāpēc citreiz — parasti mēneša beigās — vīri sāk raut, ko nagi nes, un samontē pat 38 busiņus maiņā?

Pajautāsim vīriem pie konveijera par šādas neveselīgas rīcības iemesliem un mēs uzzināsim pavisam negaidītu lietu: presēšanas cehs ne-

dod detaļas! Štancētāji un presētāji rada apstākļus, kas visiem pārējiem lielās rūpnīcas cehiem liek pastiprināti strādāt mēneša nogalē. Un nu mums vairs nav šaubu, ka visās nebūšanās vainīgi presēšanas ceha ļaudis.

Bet varbūt tomēr parunāt ar šī ceha vīriem? Tā un tā, kā jums nav neērti, kāpēc jūs tik nejauki izrīkojaties ar darbābiedriem no mehāniskā, virsbūvju krāsošanas un autobusu montēšanas ceha?

Ahā, ko viņi mums atbild? Viņi atbild pēc punktiem un pamatīgi.

— Pirmkārt, — viņi saka, — presēšanas cehā vajadzētu būt simt divdesmit pieciem strādniekiem, bet ir tikai astoņdesmit pieci. Otrkārt, mūsu meistaru kvalifikācijas līmenis varētu būt krietni augstāks. Tad viņi mums, vienkāršiem štancētājiem, varētu palīdzēt vairāk. Treškārt, neviens no rūpnīcas vadības nav parūpējies, lai mūsu aldzinās izskatītos pieklājīgākas. Un vai tās ir preses? Vai tās ir štances? Izsmieklis tās ir!

— Bet kā tad mēneša beigās jūs tomēr tiekat galā ar plānu?

— Pavisam vienkārši, — skan atbilde. — Mums taču nāk palīgi no citiem cehiem, iecirkņiem, no kantora! Tiesa, šie palīgi paveic labi ja pusi, labi ja ceturto daļu no tā, ko veicam mēs.

Lūk, tā. Rūpnīcā sturmēšana nenotiek, nepavisam ne. Šeit atsevišķos mēneša posmos tikai pastiprināti strādā. Ar palīgiem. Un pie visa vainīgi ir presētāji un štancētāji. Vainīgi jau tādēļ vien, ka cehā viņu ir par maz. Vainīgi tādēļ, ka ceha iekārtas nav teicamā kārtībā.

Varbūt to iekārtu remontu vajadzētu veikt mehāniskā vai remontu iecirkņa ļaudīm? Kas to lai zina!

Nu, lūk, aizdomājāmajies pavisam tālu un gandrīz piemirsām par sturmēšanu. Bet, galu galā, vai tā ir tik svarīga? Tradīcijas paliek tradīcijas, no tām viegli vajā netikt!

B. KRASINS

JEK

DIENVIDSLĀVU HUMORA UN SATĪRAS ŽURNĀLS

D. MILANOVICS

D. MILANOVICS

K. USTAPETROVS

DARBA AIZSARDZĪBA.

S. MILICS

— LABI, IZPILDĪŠU JUMS TRIS VEĻŠANĀS,
BET TIKAI NĀKAMĀ GADA PLĀNĀ.

M. STOJANOVICS

— UZTRAUCAS, KA ES NEKO NEDAROT, BET ES TAČU NO-
ADĪJU DŽEMPERUS VISAI SAVAI ĢIMENEI!

B. MILKOV'S

— VIŅŠ MŪS PIESŅĀCA, KAD MĒS ŠO ŅĒMĀM
SAVĀ ROKANSAMBLĒ, VIŅAM TOREIZ BIJA LARINGĪTSI!

D. ZIVADINOVICS

— KAD PRECEJĀS KAIMIŅU MEITA, VIŅIEM GODA ESKORTĀ BIJA TRISDESMIT MAŠINAS, BET MUMS VIENA VAIRĀK.

E. OZOLINS

E. OZOLINS

A. MUKTANS

PĀRDOMU GRAUDIŅI

Dažs strādāja tik slikti, kļūdains, ka izdevīgāk būtu, ja viņš vispār nestrādātu un par to saņemtu naudu.

Un kad pēdējo reizi esi ticējis sev?

Lai cik vājš šahists, pirmo gājienu viņš var nospēlēt fikpat spēctgu kā lielmeistars.

Tikai daļa līdēju ir ūdenslīdēji.

Nebija ko runāt. Tāpēc stāstīja anekdotes.

«ŠLUOTA», VIĻŅA

TE PIENĀCA KINDZULIS

Sarunājas divas draudzenes.

— Tu tikai padomā, vīrs vakar pārņāca mājās priecīgs, bet es viņa svārku kabatā atradu sieviešu lūpu zīmuli! Nemaz nezīnu, ko lai viņam saku.

Te pienāca Kindzulis un teica:

— Pasakiet tā: nepriecājies atradis, neraudi pazaudējis!

*

— Man ir tāds suns, kas, saodis irbi, paceļ vienu kāju un sastingst uz vietas, — mednieks lielās. — Tad es noņemu bisi no pleca. Kad viņš paceļ otru kāju, es uzvelku gaili. Kad paceļ trešo kāju un sastingst uz vietas...

Te pienāca Kindzulis un sacīja:

— Ja tu teiksi, ka tavš suns paceļ ceturto

G. VINĒDĒZI

Atspirdzināšanās

Laiks ellīgi sutīgs. Gribas atspirdzināties. Eju nopirkt savu iemīļoto Valmieras minerālūdeni, Rīgas veselības dzērienu sievai un limonādi bērnam.

Apstaigāju visu kvartālu, tad vēl kaimiņkvartālu. Ne minas no atspirdzinošiem dzērieniem. Pat vienkārša gāzētā ūdens nav. Visu ko pārdod, tikai ne to, ko tev vajag.

Pēkšņi skatos — aiz viena stūra piebraukta muca uz riteņiem! O, domāju, nu vismaz kaut kas būs. Nekā nebija.

— Kādēļ nav kvasa?

— Tādēļ, ka ir alus.

Izderu kausu, eju tālāk.

«Vējiņā» pārdod ceptu zivi un rumu. Bet veci — cits slepus, cits atklāti — lej glāzēs rozā žļurgu. Neko darīt, izraujam pa trim «bumbu». Tikai dūšas uztaisīšanai. Lai ir švunka meklēt tos, nu, tos, kā viņus sauc... Vispār — dodos.

Skatos, istais veikals: «Dzērieni». Viss kārtībā. Pilni plaukti. Kā saka Elmārs, ar ko nupat iepazīnos, — grūtie minerālūdeņi. Tādi zeltitām šiltēm. Papēmu vienu blašķi. Pār jūrām peldējusi. Nu tad, aiziet jūrīnā, uz priekšu — mums vajag ūdeņus, mums slāpst.

Velns viņu zina, kā to kafejnīcu sauca. Bet tas nav svarīgi. Galvenais, ka totāls tukšums. It nekā. Maltā šnicele un četras zvaigznītes. Lai dzīvo Kaukāza kalnu grēdas! Bet «Sviestmaizēs» tomēr iznāk lētāk.

Aiziet uz «Sviestmaizēm»! Katram pa simtiņam. Maizīti ne, desīņu arī ne. Vēlreiz, lūdzu, atkārtot... Nedod. Neparko. Met mūs ārā! Bet es taču esmu kārtīgs... ģimenes galva, kas meklē sievai un bērnam augl-ūdeņus!

Kur lai iet? Kur ir stacija? Stacijā ir bufete.

Stacijā nav nekādas kārtības. Kas tā par bufeti, kur nekā nav! Ne alus, ne šnabja. Neviens «bumbas»!

Sūdzību grāmatul Dodiet sūdzību grāmatu cilvēkam, kam slāpst!

L. ARMINS

Gandrīz vai pokers

Sā gada jūnijā Preiļu rajonā nākusi modē spēle, kas atgādina veco labo pokeru. Tā sevišķi iepatikusies rajona saimniecību inženiertehnikajiem darbiniekiem.

Vīri sanāk kopā, saņem no bankas turētāja kārtis, un ciniņš sākas! Sākumā visi spēlē apdomīgi. Bet, kad kriet azartā, sākas numuri! Gribēdami par katru cenu uzvarēt, vīri sāk pieteikt arvien lielākas likmes, kas nemaz neatbilst viņu kārtim. Pokerā tāda spēles taktika saucas par blefošanu.

— Es lieku desmit! — kā pirmais eļļu uguni ielej kolhoza «Nākotne» galvenais inženieris mehāniķis Vilcāns. — Kas vairāk?

— Trīspadsmit! — izaicinājumu pieņem Raiņa kolhoza pārstāvis Spulis. — Lai tā būda rūcl

— Nav ko knauzerēties! — likmi vēl vairāk palielina Kirova kolhoza pokerists Broks. — Cetrpadsmit...

Ne katrs var izturēt tādu saspriņģinājumu! Te nopūties izstājas viens, te, vēlreiz ieskatījies savās kārtis, — otrs... Kad beidzot arī pats bankas turētājs nomet kārtis un saka «Pas!», pārgalvīgākais blefotājs plūc uzvaras laurus.

Taču, ja bankas turētājam ir stipri nervi un viņš, turpinādam

spēli, beigu beigās lūdz atklāt kārtis, tad tukša gaisa solitājam klājas plāni.

Lasot šis rindas, lasītājam var rasties uzskats, ka godājamie Preiļu rajona inženieri pa istam spēlē kārtis un šķiež sabiedrisko naudu. Nē, nē, tāds netikums inženieriem nepiemīt!

Kaut gan Preiļu pokers arī atgādina parasto pokeru, tas ir pavisam kaut kas cits! Šeit galvenie rekvizīti ir atskaišu blanķas un remontējamās tehnikas vienības.

Nu, teiksim, «Nākotnes» galvenajam inženierim mehāniķim Vilcānam ir izremontēti tikai 8 graudu kombaini. Bet viņš iekrīt azartā un saka: «Desmit!» Redzēdams, ka kolēģis sāk blefot, neiztur arī Raiņa kolhoza tehnikas priekšnieks Spulis. «Trīspadsmit!» viņš iesaucas. Un vai tad Kirova kolhoza speciālists Broks tādā mirklī pasēs? Nekādā gadījumā! Un, kaut gan izremontēti ir tikai 10 kombaini, viņš nobālis, bet apņēmības pilns čukst: «Cetrpadsmit...» Un, ja bankas turētājs, šajā gadījumā CSP rajona apvienības pārstāvis saka: «Pas!», — viss kārtībā — kas riskē, tas vinnē, taču, ja spēle tiek turpināta un beigās blefotāju pārbauda, tad ir kauns pa visu ģimi.

Kā redzat, nekādu kārsu nav, nekāda azarta nav. Tātad — viss gods godam!

Kas vainīgs, tas bailīgs

Ka Preiļu rajona Aglonas padomju saimniecības galvenais inženieris mehāniķis Vasilijš Froļenkovs ir sadomājis celt kaut ko ļoti grandiozu — šaubu nebija. Jaunajā būvobjektā katru dienu rosijas padomju saimniecības strādnieki, automašīnas veda klāt kļieģelus un dēļus, darbojās arī cita tehnika.

Diemžēl jaunceltņi sedza noslēpumainības plīvurs un, kas isti tiek būvēts, lāgā nezīnāja neviens.

— Droši vien top jaunas mehāniskās darbnīcas, — vieni minēja. — Vai tad citādi Froļenkovs tik viegli dabūtu būvmateriālus no padomju saimniecības?

— Drīzāk jau garāža saimniecības transportam! — apgalvoja citi. — Froļenkovs rīkojas ar diezdegvielas taloniem tā, it kā viņš būtu autoparka priekšnieks.

— Nav izslēgts, ka tiek būvēta jauna kalte, — ieskanējās arī tāds apsvērums. — Ne velti Froļenkovs ņem kartupeļus un graudus no padomju saimniecības noliktāvas, bet nekādas atskaites neizsniedz.

— Ja padomju saimniecības galvenā grāmatvede Rivāre akceptē visus Froļenkova darījumus, tad lieta skaidra, — sacukstējās grāmatvedības darbinieki. — Top jauna grāmatvedības ēka!

— Galvenais priekšnieks padomju saimniecībā tomēr ir direktors Suba! — beidzot ieskanējās visgudrākā balss. — Ja viņš Froļenkovam neko neaizrāda, tad viss ir kārtībā. Droši vien direktoram ceļ jaunu savrupkabinētu...

Runā, ka objekta nodošanas dienā noticis tāds jocīgs gadījums. Kad ziņkārīgie sākuši laužties jaunajā ēkā, no tās izsprucis plīks tēvainis un aizjosis uz Froļenkova dzīvokļa pusi. Padomju saimniecības galvenais inženieris mehāniķis līdz šim agloniešiem bez apģērba nebija rādījies, tāpēc simtprocentīgi apgalvot, ka plīkais vīrietis ir bijis Froļenkovs, neviens negrib. Un tomēr tāda iespēja ir ļoti ticama, jo jaunceltne, izrādās, ir Froļenkova personīgā pirts!

Stokholmā dzīvojošais pensionātais «jūras vilks» Ole Andersons par vienu kronu sniedz padomus, kā izsargāties no jūras slimības. Tie, kas to grib zināt, saņem vēstuli, kurā rakstīts: «Palleciēt krastā!»

ASV aizsardzības ministra pavēle nosaka, ka sieviešu dzimuma karavīri ir uzrunājami korekti, nosaucot viņas dienesta grādu un uzvārdu. Stingri aizliegts viņas saukt par «sirsniņām», «dārgumiņiem» vai «mazuliņiem».

Originālu izklaidēšanos tūristiem un vēstures mīļotājiem organizē Solsberģas [Anglijā] ledzīvotājs Akramans. Viņš ir pārbūvējis vecu kara bāzi netālu no šīs pilsētas par koncentrācijas nometni. Pret 30 mārciņu lielu atlīdzību Akramans piedāvā interesentiem iespēju pavadīt nedēļas nogales atpūtas dienas aiz dzelozstāplēm. Nometnes apmeklētāji 3 reizes dienā saņem udeņainu zupu un maizes garozas, bet naktī viņiem jāguļ uz kailām nārām neapkurinātās barakās.

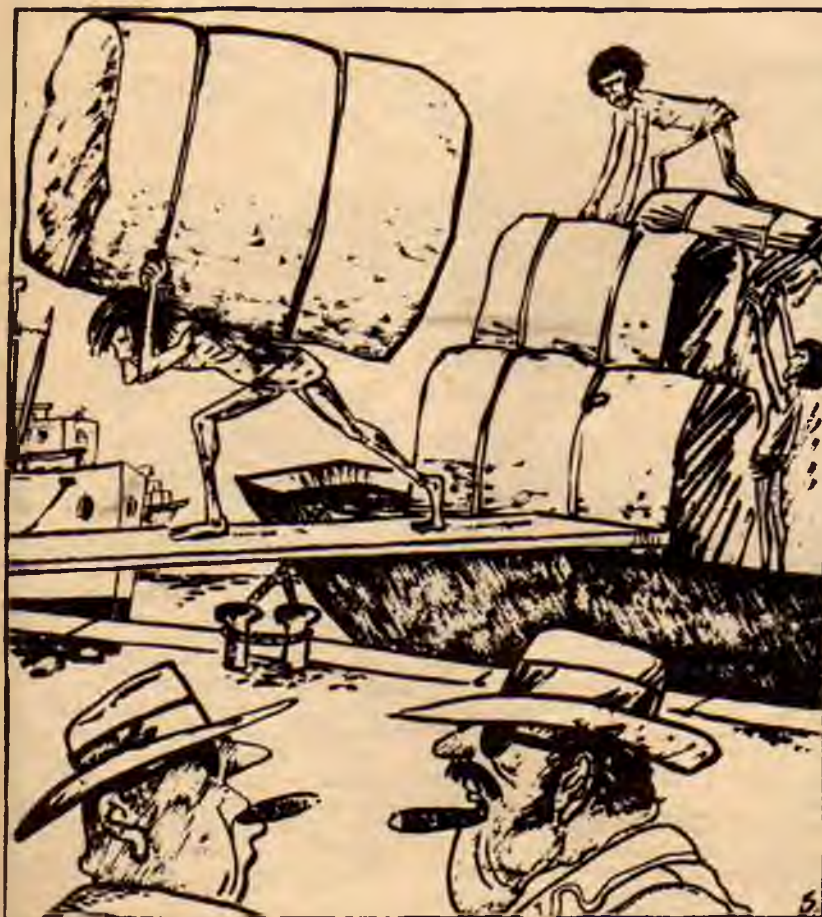
Londonā izdotajā tūristu rokasgrāmatā starp citu minēts, ka pilsētā pastāv daudz izpriecu vietu bērniem. Kā šādas vietas piemērs ir minēts seno laiku apakšzemes celtums ar spīdzošas iekārtas, karātavām un bēdēs rīku muzeju.

Šveicetis Jozefs Kamī savā darbnīcā izgatavo paklājus musulmaņu dievlūdžēju vajadzībām. Paklājos iemontēts kompass, kas palīdz tos orientēt musulmaņu svētās pilsētas Mekas virzienā.

VFR laikrakstā «Frankfurter Allgemeine Zeitung» nesēn varēja izlasīt šādu informāciju: «Sakarā ar augstajām benzīna cenām Obersdorfas kūrortā [Bavārijā — VFR] atpūtnieki no 1. aprīļa līdz vasaras sākumam vienu reizi drīkstēs degvielu savās šķītavās lēpīt bez maksas.»

Cetrus Vīrdžīnijas štata [ASV] policistus izslēdza no kvalifikācijas celšanas kursiem uz 10 dienām un atstādināja no darba par to, ka viņi bija nozaguši biļetes, ko kursu lektori bija sagatavojuši policistu eksaminēšanai.

— CELTĀI BET NO KĀ TAD LAI DZĪVO BERNII

H. SRĀDE
(«Eulenspiegel», Berlīne)

DRAUGS NO AMERIKAS

Reiz sarunā ar savu amerikāņu draugu Bilu es ieteicos, ka pastāvīgi jūtu nemieru.

— Kāpēc? — Bils vaicāja.

— Noteikti krievu dēļ.

— Amerikas dēļ, — es teicu.

— Par mums vari neraizēties, — Bils apņēmīgi sacīja.

— Mēs drīz atkal būsim pasaulē lielvalsts numur viens.

— Jau iepriekš apsvēcu, — es teicu.

— Bet raizējos es galvenokārt par mums pašiem. Un kā lai neraizējas, ja jūsu valsts sekretārs Heigs paziņo, ka superlielvalstu konflikts ir neizbēgams.

— Jā, bet tas tikai tādā gadījumā, ja viņi negribēs piekāpties, — Bils precizēja.

— Un vēl Heigs teica, ka ir svarīgākas lietas nekā miers.

Vispār pie jums katru dienu kāds žvādzina ieročus...

— Nesteidzies izdarīt secinājumus. Reigana valdība ir pie varas tikai simt un vēl nedaudz dienas.

— Jā, bet arī šai isajā laikā spridī tā ir paguvusi pietiekami visus nobiedēt... Mums pat atkal draud ar neitronu bumbu.

Bils saviebās.

— Kāpēc tik rupji vārdi? Neitronu bomba — tas tik ļoti slikti skan... Kāpēc tu nelieto labkanīgākus izteicienus? Piemēram, «lidzekļi, kas saudzē dzīvokļus». Āre, mūsu aizsardzības ministrs, piemēram, iesaka teikt: «ieroci ar pazeminātu eksplozijas spēku».

— Sauc to, kā gribi, vienalga būs tā pati bomba, kas iznīcina cilvēkus, atstājot neskartas materiālās vērtības. Varbūt es kaut ko jauucu?

— Nē, viss ir pareizi, tā ir tā pati vecā labā «neitronīte», — Bils pacīlātā balsī piekrita un sāka runāt par citu.

— Gribi, es tev kā draugam pastāstīšu, kas satrauc mūs.

Es palocīju galvu.

— Tas, ka jums te ir tādi zaķpastalas, kas uzstājas pret vidējās darbības raķešu izvietojšanu Rietumvācijā.

— Padomā tikai! — es sašutu.

— Spried pats: no kurienes vēl mēs varam apšaudīt padomju pilsētas, ja ne no jūsu Pfallcas?

— Interesanta jautājuma nostādne, — es piekritu.

— Bet krievi noteikti atbildēs ar prettriecienu, no tā tu nebaudies?

— Nē, nebaidos. Es taču būšu savās mājās Pitsburgā, bet līdz turieni viņu raķetes neaizlidos.

Un vispār par to nav vērts domāt, — Bils pēkšņi piebilda, pamanījis, cik ļoti mani satrauca šī saruna.

— Galvenais ir, lai amerikāņi un rietumvācieši paliktu draugi, vienalga, lai kas arī notiktu.

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

— Saproti, mūsu prezidenta padomnieks drošības jautājumos uzskata, ka pacifistu kustība Eiropā ir augstākā mērā bīstama.

Te viņš atkal uzmeta man bargu pētījošu skatienu un teica:

— Saki godīgi: tev labāk patīk būt mirušam vai sarkanam?

— Protams, mirušam, — es ātri atbildēju un pat nenosarku.

— Paldies dievam, tev vēl ir skaidrs prāts, es jau biju sācis uztraukties...

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

— Saproti, mūsu prezidenta padomnieks drošības jautājumos uzskata, ka pacifistu kustība Eiropā ir augstākā mērā bīstama.

Te viņš atkal uzmeta man bargu pētījošu skatienu un teica:

— Saki godīgi: tev labāk patīk būt mirušam vai sarkanam?

— Protams, mirušam, — es ātri atbildēju un pat nenosarku.

— Paldies dievam, tev vēl ir skaidrs prāts, es jau biju sācis uztraukties...

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

— Saproti, mūsu prezidenta padomnieks drošības jautājumos uzskata, ka pacifistu kustība Eiropā ir augstākā mērā bīstama.

Te viņš atkal uzmeta man bargu pētījošu skatienu un teica:

— Saki godīgi: tev labāk patīk būt mirušam vai sarkanam?

— Protams, mirušam, — es ātri atbildēju un pat nenosarku.

— Paldies dievam, tev vēl ir skaidrs prāts, es jau biju sācis uztraukties...

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

— Saproti, mūsu prezidenta padomnieks drošības jautājumos uzskata, ka pacifistu kustība Eiropā ir augstākā mērā bīstama.

Te viņš atkal uzmeta man bargu pētījošu skatienu un teica:

— Saki godīgi: tev labāk patīk būt mirušam vai sarkanam?

— Protams, mirušam, — es ātri atbildēju un pat nenosarku.

— Paldies dievam, tev vēl ir skaidrs prāts, es jau biju sācis uztraukties...

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

— Saproti, mūsu prezidenta padomnieks drošības jautājumos uzskata, ka pacifistu kustība Eiropā ir augstākā mērā bīstama.

Te viņš atkal uzmeta man bargu pētījošu skatienu un teica:

— Saki godīgi: tev labāk patīk būt mirušam vai sarkanam?

— Protams, mirušam, — es ātri atbildēju un pat nenosarku.

— Paldies dievam, tev vēl ir skaidrs prāts, es jau biju sācis uztraukties...

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

— Saproti, mūsu prezidenta padomnieks drošības jautājumos uzskata, ka pacifistu kustība Eiropā ir augstākā mērā bīstama.

Te viņš atkal uzmeta man bargu pētījošu skatienu un teica:

— Saki godīgi: tev labāk patīk būt mirušam vai sarkanam?

— Protams, mirušam, — es ātri atbildēju un pat nenosarku.

— Paldies dievam, tev vēl ir skaidrs prāts, es jau biju sācis uztraukties...

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

— Saproti, mūsu prezidenta padomnieks drošības jautājumos uzskata, ka pacifistu kustība Eiropā ir augstākā mērā bīstama.

Te viņš atkal uzmeta man bargu pētījošu skatienu un teica:

— Saki godīgi: tev labāk patīk būt mirušam vai sarkanam?

— Protams, mirušam, — es ātri atbildēju un pat nenosarku.

— Paldies dievam, tev vēl ir skaidrs prāts, es jau biju sācis uztraukties...

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

— Saproti, mūsu prezidenta padomnieks drošības jautājumos uzskata, ka pacifistu kustība Eiropā ir augstākā mērā bīstama.

Te viņš atkal uzmeta man bargu pētījošu skatienu un teica:

— Saki godīgi: tev labāk patīk būt mirušam vai sarkanam?

— Protams, mirušam, — es ātri atbildēju un pat nenosarku.

— Paldies dievam, tev vēl ir skaidrs prāts, es jau biju sācis uztraukties...

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

TĀ ESOT GADĪJIES

Kāda dāma pēc koncerta, kurā dziedāja slavenais itāliešu tenors Benjamins Džilji, viņam teica:

— Jūs esat otrs Karuzol!

— Nē, cienītā, — dziedonis atbildēja, — es esmu pirmais Džilji.

Kad Ņujorkā iestudēja jaunu Bernarda Sova lugu, režisors konstatēja, ka tā ir par garu un skatītāji pēc izrādes beigām vairs netiks uz pēdējo autobusu.

Tāpēc viņš nosūtīja Sovam uz Angliju telegrammu: «Atļaujiet noīsināt, citādi skatītāji nokavēs pēdējo satiksmes līdzekli.»

Sovs atsūtīja šādu atbildi: «Satsināt aizliedzu, mainiet autobusu un vilcienu sarakstu!»

Austriešu rakstnieks Stefans Cveigs ļoti cienīja labu kafiju.

Spāņu rakstnieks Blasko Ibaņezs reiz aizbrauca ekskursijā uz Franciju. Kad viņš ieradās Biaricā, vietējās skolas direktors uzskatīja par savu pienākumu iepazīstināt slaveno rakstnieku ar saviem labākajiem audzēkņiem. Pašam labākajam rakstniekam pajautāja, kas ir pasaulē slavenākie rakstnieki.

Skolnieks atbildēja:

— Homērs, Dante un jūs, mēs, jūsu vārdu diemžēl esmu aizmirs...

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

— Saproti, mūsu prezidenta padomnieks drošības jautājumos uzskata, ka pacifistu kustība Eiropā ir augstākā mērā bīstama.

Te viņš atkal uzmeta man bargu pētījošu skatienu un teica:

— Saki godīgi: tev labāk patīk būt mirušam vai sarkanam?

— Protams, mirušam, — es ātri atbildēju un pat nenosarku.

— Paldies dievam, tev vēl ir skaidrs prāts, es jau biju sācis uztraukties...

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

«Nebelspalter», Roršaha

«Eulenspiegel», Berlīne

— Pavārmāksla nav aicinājums, bet sūtība.
Mani jau divreiz sūtīja aiz restēm!

«Dikobraz», Prāga

«Nebelspalter», Roršaha

— Māsiņ, vai jūs neatceraties, kas man tramvajā sēdēja blakus!

«Eulenspiegel», Berlīne

Klusā daba.

«Urzica», Bukareste

Stokholmā dzīvojošais pensionētais «jūras vilks» Ole Andersons par vienu kronu sniedz padomus, kā izsargāties no jūras slimības. Tie, kas to grib zināt, saņem vēstuli, kurā rakstīts: «Palleciet krastā!»

ASV aizsardzības ministra pavēle nosaka, ka sievietes dzimuma karavīri ir uzrunājami korekti, nosaucot viņas dienesta grādu un uzvārdu. Stingri aizliegts viņas saukt par «sirsniņām», «dārgumiņiem» vai «mazuliņiem».

Orģinālu izklaidēšanos tūristiem un vēstures mīļotājiem organizē Solsberijas (Anglijā) ledzīvotājs Akramans. Viņš ir pārbūvējis vecu kara bāzi netālu no šīs pilsētas par koncentrācijas nometni. Pret 30 mārciņu lielu atļūdzību Akramans piedāvā interesentiem iespēju pavadīt nedēļas nogales atpūtas dienas aiz dzelozstacijām. Nometnes apmeklētāji 3 reizes dienā saņem udepinu zupu un maizes garozas, bet nakstī viņiem jāguļ uz kailām nārām neapkurinātās barakās.

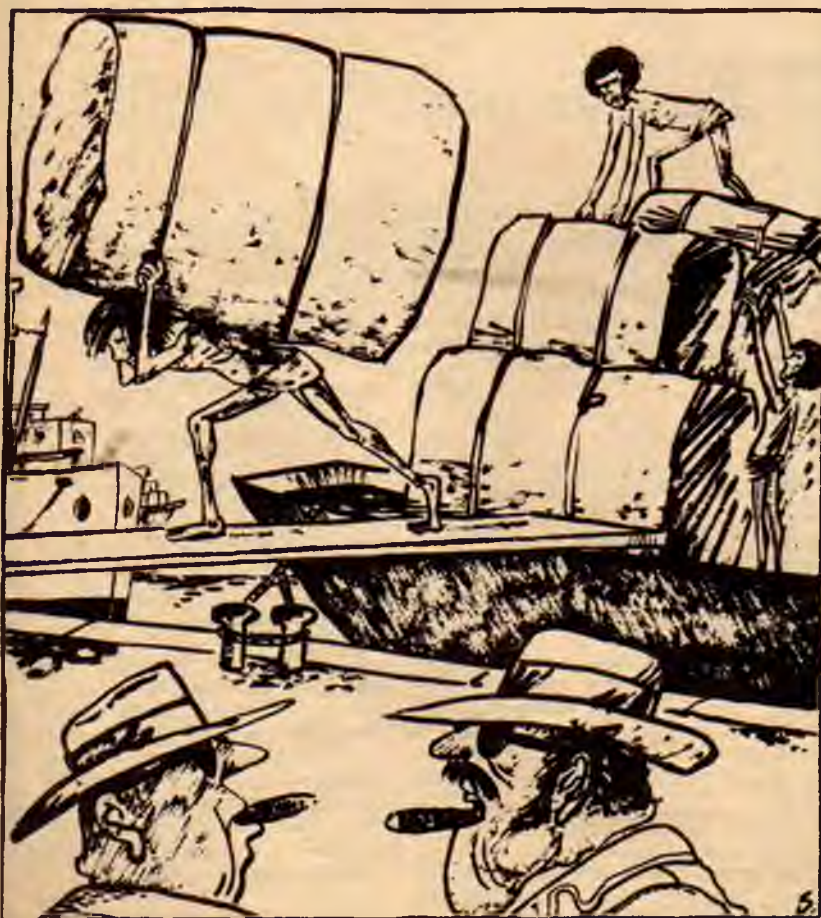
Londonā Izdotajā tūristu rokasgrāmatā starp citu minēts, ka pilsētā pastāv daudz izpriecu vietu bērniem. Kā šādas vietas piemērs ir minēts seno laiku apakšzemes celtums ar spīdzināšanas iekārtu, karātavām un bēdēs rīku muzeju.

Šveicietis Jozefs Kamī savā darbnīcā izgatavo paklājus musulmaņu dievlūdēju vajadzībām. Paklājos iemontēts kompass, kas palīdz tos orientēt musulmaņu svētās pilsētas Mekas virzienā.

VFR laikrakstā «Frankfurter Allgemeine Zeitung» nesen varēja izlasīt šādu informāciju: «Sakarā ar augstajām benzīna cenām Obersdorfas kūrortā (Bavārijā — VFR) atpūtnieki no 1. aprīļa līdz vasaras sākumam vienu reizi drīkstēs degvielu savās šķītavās ielādēt bez maksas.»

Četrus Virdzīnijas štata (ASV) policistus izslēdza no kvalifikācijas celšanas kursiem uz 10 dienām un atstādīnāja no darba par to, ka viņi bija nozagusi biļetes, ko kursu lektorai bija sagatavojuši policistu eksaminēšanai.

DRAUGS NO AMERIKAS

Reiz sarunā ar savu amerikāņu draugu Bilu es ieteicos, ka pastāvīgi jūtu nemieru.

— Kāpēc? — Bils vaicāja.

— Noteikti krievu dēļ.

— Amerikas dēļ, — es teicu.

— Par mums vari neraizēties, — Bils apņēmīgi sacīja.

— Mēs drīz atkal būsim pasaulē lielvalsts numur viens.

— Jau iepriekš apsveicu, — es teicu. — Bet raizējos es galvenokārt par mums pašiem. Un kā lai neraizējas, ja jūsu valsts sekretārs Heigs paziņo, ka superlielvalstu konflikts ir neizbēgams.

— Jā, bet tas tikai tāda gadījumā, ja viņi negribēs piekāpties, — Bils precizēja.

— Un vēl Heigs teica, ka ir svarīgākas lietas nekā miers. Vispār pie jums katru dienu kāds žvazdina ieročus...

— Nesteidzies izdarīt secinājumus. Reigana valdība ir pie varas tikai simt un vēl nedaudz dienas.

— Jā, bet arī šai isajā laikā sprīdī tā ir paguvusi pietiekami visus nobiedēt... Mums pat atkal draud ar neitronu bumbu.

Bils saviebās.

— Kāpēc tik rupji vārdi? Neitronu bomba — tas tik ļoti slikti skan... Kāpēc tu nelieto labstānīgākus izteicienus? Piemēram, «līdzekļi, kas saudzē dzīvokļus». Ārē, mūsu aizsardzības ministrs, piemēram, iesaka teikt: «ieroci ar pazeminātu eksplozijas spēku».

— Sauc to, kā gribi, vienalga būs tā pati bomba, kas iznīcina cilvēkus, atstājot neskartas materiālās vērtības. Varbūt es kaut ko jauču?

— Nē, viss ir pareizi, tā ir tā pati vecā labā «neitronīte», — Bils pacīlātā balsī piekrita un sāka runāt par citu. — Gribi, es tev kā draugam pastāstīšu, kas satrauc mūs.

Es palocīju galvu.

— Tas, ka jums te ir tādi zakpastalas, kas uzstājas pret vidējās darbības raķešu izvietojšanu Rietumvācijā.

— Padomā tikai! — es sašutu — Spried pats: no kuriene vēl mēs varam apšaudīt padomju pilsētas, ja ne no jūsu Pīlacas?

— Interesanta jautājuma nošādne, — es piekritu. — Bet krievi noteikti atbildēs ar prettriecienu, no tā tu nebaidies?

— Nē, nebaidos. Es taču būšu savās mājās Pitsburgā, bet līdz turieni viņu raķetes neaizlidos. Un vispār par to nav vērts domāt, — Bils pēkšņi piebilda, pamanijis, cik ļoti mani satrauca šī saruna. — Galvenais ir, lai amerikāņi un rietumvācieši paliktu draugi, vienalga, lai kas arī notiktu.

— Ja kaut kas notiks, mēs visi te būsim pagalam...

Bils, kas parasti ir labsirdīgi noskaņots, nikni samiedza acis un uzmeta man tīģera skatienu.

— Tu taču esi pacifists!

— Dievs pasargi, Bil, vai tad tu mani nepazīsti?

Viņš tūlīt nomierinājās.

— Saproti, mūsu prezidenta padomnieks drošības jautājumos uzskata, ka pacifistu kustība Eiropā ir augstākā mērā bīstama. Te viņš atkal uzmeta man bargu pētījošu skatienu un teica:

— Saki godīgi: tev labāk patīk būt mirušam vai sarkanam?

— Protams, mirušam, — es ātri atbildēju un pat nenosarku.

— Paldies dievam, tev vēl ir skaidrs prāts, es jau biju sācis uztraukties...

TĀ ESOT GADĪJIES

Kāda dāma pēc koncerta, kurā dziedāja slavenais itāliešu tenors Benjamins Džilji, viņam teica:

— Jūs esat otrs Karuzol!

— Nē, cienītā, — dziedonis atbildēja, — es esmu pirmais Džilji.

Kad Ņujorkā iestudēja jaunu Bernarda Šova lugu, režisors konstatēja, ka tā ir par garu un skatītāji pēc izrādes beigām vairs netiks uz pēdējo autobusu.

Tāpēc viņš nosūtīja Šovam uz Angliju telegrammu: «Atļaujiet noīsināt, citādi skatītāji nokavēs pēdējo satiksmes līdzekli.»

Šovs atsūtīja šādu atbildi: «Saīsināt aizliedzu, mainiet autobusu un vilcenu sarakstul!»

Reiz viņš Berlīnē, nogaršojis pasniegto dzērienu, viesmīlim par lielu izbrīnu nolika to uz krēsla. Uz jautājumu, ko tas nozīmē, Cveigs atbildēja:

— Šī kafija ir tik vāja, ka tai ir jāatpūšas.

Spāņu rakstnieks Blasko Ibaņjezs reiz aizbrauca ekskursijā uz Franciju. Kad viņš ieradās Biaricā, vietējās skolas direktors uzskatīja par savu pienākumu iepazīstināt slaveno rakstnieku ar saviem labākajiem audzēkņiem. Pašam labākajam rakstniekam pajautāja, kas ir pasaulē slavenākie rakstnieki.

Skolnieks atbildēja:

— Homērs, Dante un iūs. mes-

«Nebelspalter», Roršaha

«Eulenspiegel», Berlīne

«Nebelspalter», Roršaha

— Pavārmāksla nav aicinājums, bet sūtība.
Mani jau divreiz sūtīja aiz restēm!

«Dikobraz», Prāga

— Māsiņ, vai jūs neatceraties, kas man tramvajā sēdēja blakus!

«Eulenspiegel», Berlīne

Klusā daba.

«Urzica», Bukareste

Brīnišķīgā viedokļu maiņa Vašingtonā.